

וְהָיָה

שֶׁל

פָּה

זֹאת וְאֵשֶׁת לְךָ בְּנֵי הָאָדָם,
עִם יָדֶךָ שָׂדוֹת וְשָׁמַיִם שֶׁל אֹר.
גִּזְפָּה לֹא רוּחַ עוֹד מֵהַלָּאָה וְדָם,
אֵד לְבָבְךָ מִפְּרִכָם מִזְכָּר וְטָהוֹר.

זֹאת וְאֵנִיךָ אוֹתְךָ מִטָּה וְדָם,
וְלֹא אֲרִבֵּעַ הָרוּחֹת לְדָתְךָ אֲבִישׁוּ.
נְבִטוּ שִׁבְלִים בְּמִרְחָב, וְיֵשׁ יוֹם
וְהֵי דֹד הַקּוֹצְרִים מִלְּבָבְךָ יִנְסֹד...

יִתְבוֹאֵוּ אֶל הָאָרֶץ
וְקִצְרֹתֶם אֶת קִצְרֹהָ,
וְהִבֵּאתֶם אֶת עֵמֶד
רֵאשִׁית קִצְרֹכֶם.

מִדַּע עֵמֶד
תְּבוֹאֵה חֹדֶשָׁה
נֶאֱגַד אֶגְדִּים
בְּבֵר,
נֶאֱלֵם אֱלֹהֵי מִזְוֹת
בְּבֵר.

וְהִבֵּאתֶם אֶת עֵמֶד
רֵאשִׁית קִצְרֹכֶם.

פֶּלַח נִפְלֵה תוֹר הַשִּׁירָה
שִׁירֵי קוֹצְרֵי אֲדִיָּה
הַשְּׁבָלִים הַמְזַהְבוֹת
כּוֹרְעוֹת קוֹרְסוֹת
עִם הַשִּׁירָה.

אֶסְפּוּ בְרַכַּת אֲדֹנָי
מִזֶּה הַהָר וּמִזֶּה הַגֵּיא!
מִלֵּאוּ אֶת הַגְּרָנִים
בְּרַכָּה לְרוֹב שָׁנִים.

קראת אביב נחון בקול
נכה בתום, נרבה מחול,
תשיש נשמת כל חי.
אשר זרע - יגיל, ישיר,
כי בא, קרב מועד קציר,
גמל יבול שדי.
גמל יבול שדי.

לקראת אביב היטיבו רוח,
אדם וניר, כרים וצאן,
כי בר מלאו שדות.
לקול חליל הזעים עליז
ישמח העדר על הגז
ישא רגליו ירקוד.
ישא רגליו ירקוד.

נָה דוּרֵי וְאָמַר לִי :
 קוּמִי לְךָ רַעֲיִתִי וְלִכִּי לָהּ
 כִּי הִנֵּה הִסְתִּיו עֶבֶד
 הַגִּשְׁם חָלַף הַלֵּךְ לוֹ ;
 הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ
 עֵת הַזְּמִיר הַגִּיַע
 וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמָע בְּאֶרְצֵנוּ
 הַתְּאֵנָה חֲנֻטָּה פְּגִיָּה
 וְהַגִּפְנִים סְמֹדֵר נִתְּנוּ רֵיחַ

וְדֵי לִי וְאֲנִי לוֹ
 הַרְזָעָה בְּשׁוֹשְׁנִים
 לְתֵּדוּרֵי נִצָּא הַשָּׂדֶה
 נְלִינָה בְּכַפְרִים .
 נִשְׁכַּמָּה לְכַרְמִים
 נִרְאָה אִם פָּרְחָה הַגִּפֶּן
 פִּתַח הַסְּמֹדֵר
 הַנְּצַנִּים הַרְמוֹנִים
 שֵׁם אֶתֵּן אֶת דוּרֵי לָהּ .

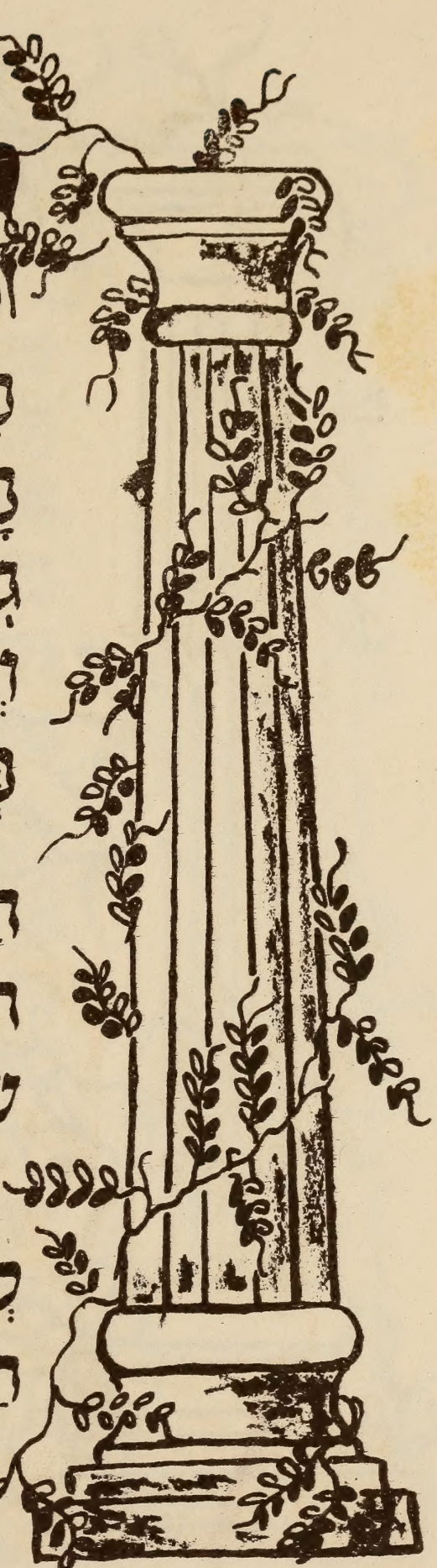
אֵינֶנּוּ עֲמֹלָנוּ -
כְּעֲמֹל הַנְּמָלִים:
כָּל אִישׁ יָבִיא כְּעֲמֹד אֱלֻמוֹת -
גְּדִישֵׁי דָגָן יָקוּם לְתַלְפִּיזָה;
וְשִׁבְלֵי פְּנִימָה,
פְּנִימָה הַשְּׂבָלִים.

רֵאיוֹנוֹ עֲמֹלָנוּ
הוּא עֲמֹל הַנְּמָלִים --
שְׂמֵרוֹ, אֵיפֹא, אֲחִים

אֲדָרֵי-הַבַּר

לְיוֹם מַצּוֹה, יַעֲזוּט אֹיֵב וְצָר -
הַשְּׂבָלִים פְּנִימָה,

פְּנִימָה הַשְּׂבָלִים.

מה נשתנה הלילה הזה ?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שבכל הלילות אנו סועדים לחדד והזרינו סועדים לחדד, והלילה הזה אנו מסובין כאן בלנו יחדיו, שבת אחים גם יחד, אבות ובנים, הזרים וילדיהם ?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שאנו יושבים כאן מסובין לבשח בביתנו ועמנו עודו בגלות, בודד ויתום בעמים, וישטמוהו וירדפוהו ללא חשק ? עד מתי ידוד בגוים, מפוזר ומפורד ללא ארץ ושמים ?

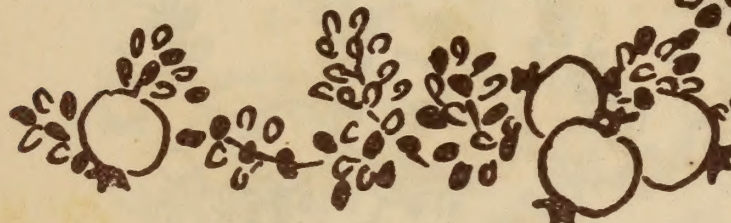
מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שאנו מספרים בו ביציאת מצרים בעוד שער הארץ נעולים ביד שליטים והדרך מסומה בפני אחינו ואחיותינו ניצולי החרב ושרידי הכליון, הנושאים נפשם והמעפילים לעלות למולדת ?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שאנו שמחים בעטל ובבוא האביב ועוד טרם הקיץ הקץ על שעבוד העמל וניצול האדם וגוי אל גוי עוד ישא חרב וגאולת האדם במלכות העבודה והשדיון במלוא עולם טרם קמה וטרם נשלמה ?

מה נשתנה הלילה הזה ?

עבדים היינו לפרעה במצרים

אלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את
 יעקב איש וביתו באו: ראובן שמעון לוי
 ויהודה; יששכר זבולון ובנימין; דן ונפ-
 תלי גד ואשר; זיהי כל נפש וצאי ירך
 יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים:
 וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא; ובני
 ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד
 מאד, ותמלא הארץ אותם: ויקם סלך חדש
 על מצרים אשר לא ידע את יוסף: ויאמר אל
 עמו, הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו;
 הבה נתחכמה לו, פן ירבה והגבי תקראנו
 מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם
 בנו ועלה מן הארץ: וישמו עליו שרי מסים
 למען ענותו בסבלורם ויבן ערו מסכנות
 לפרעה את פתם ואת דעמסס; ונאשר יענו
 אותו בן ירבה וכו' פרץ ויקוצו מפני בני-
 ישראל; ויעבדו מצרים את בני ישראל
 בפרך: ויטרו את חייהם בעבודה קשה
 בחמר ובלבנים ובכל עבודה בשדה, את
 כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך;
 ויהי בימים ההם וימת סלך מצרים
 ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו
 ופעל שועתם אל האלהים מן העבודה;

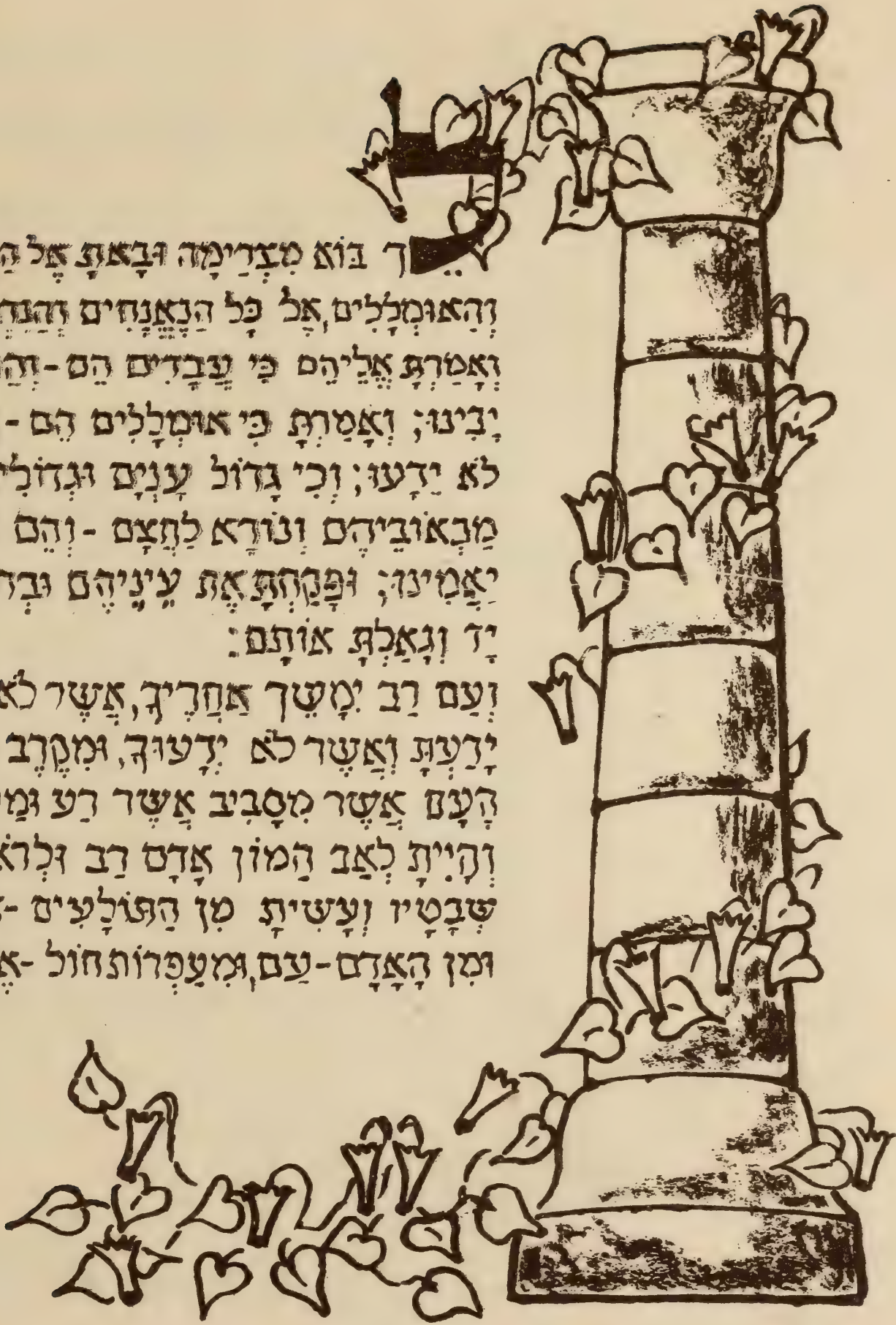

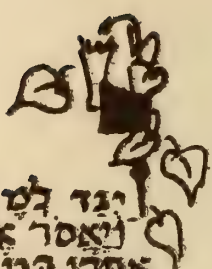
וְיֵהִי בַיָּמִים הָהֵם וַיְגֹדֵל מֹשֶׁה
וַיֵּצֵא אֶל אַחִיו וַיֵּרָא בְּסִבְלָתָם:

וּמֹשֶׁה הָיָה רוֹעֵה אֶת צֹאן יִתְרוֹ חוּתְנוֹ
כִּהְיוּ מִדְיָן, וַיִּנְהַג אֶת הַצֹּאן אַחַד הַמִּדְבָּר
וַיָּבֹא אֶל הַר הָאֱלֹהִים חֹרֵבָה: וַיֵּרָא
מִלֶּאךָ יְהוָה אֵלָיו בְּלִבְתַּאֲשׁ מִתּוֹךְ
הַסֵּנֶה, וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסֵּנֶה בּוֹעֵר בְּאֵשׁ
וְהַסֵּנֶה אֵינְנוֹ אֵכֵל: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֲסוּרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הַמִּרְאָה הַגָּדוֹל
הַזֶּה, מִדּוּעַ לֹא יִבְעַר הַסֵּנֶה: וַיִּקְרָא אֵלָיו
אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה וַיֹּאמֶר אֵל תִּקְרַב
הַלֹּם, שֶׁל נְעֻלִיד טַעַל דְּגִלְיָה כִּי הַמָּקוֹם
אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד, אֲדַמֶּת קֹדֶשׁ הוּא:
וַיֹּאמֶר יְהוָה רְאֵה רְאֵה דֹאֵתִי אֶת עֵינֵי
עַמִּי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם, וְאֶת צַעֲקוֹתָם
שִׁמְעֵתִי מִפְּנֵי נֹגְשֵׁיו כִּי יִדְעוּתִי
אֶת מַכְאוּבֵיָיו: וְעַתָּה לֵךְ וְאֶשְׁלַחְךָ
וְהוֹצֵא אֶת עַמִּי מִמִּצְרַיִם:

וְיָבֹא מִצְרַיִם וְיָבֹא אֶל הַגֵּעִים
 וְהָאוֹמְלִים, אֵל כָּל הַנְּאֻמִּים וְהַדְּבָרִים
 וְאִמְרָת אֱלֹהִים כִּי עֲבָדִים הֵם - וְהֵם לֹא
 יִבְיֵנוּ; וְאִמְרָת כִּי אוֹמְלִים הֵם - וְהֵם
 לֹא יִדְעוּ; וְכִי גָדוֹל עֵינִים וְגָדוֹלִים
 מִבְּאוֹבֵיהֶם וְנִזְרָא לְהֵצֵאם - וְהֵם לֹא
 יֵאֱמִינוּ; וּפְקַחְתָּ אֶת עֵינֵיהֶם וּבְחֹזֶק
 יָד וּגְאֻלָּתְךָ אוֹתָם:

וְעַם רַב יִמְשַׁךְ אַחֲרֶיךָ, אֲשֶׁר לֹא
 יִדְעוּת וְאֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ, וּמִקְרָב כָּל
 הָעַם אֲשֶׁר מִסְבִּיב אֲשֶׁר רַע וְיִמַר לָהֶם
 וְהִיֵּית לָאֵב הַמִּזֶּן אָדָם רַב וְלִרְאֵשׁ
 שְׂבָטָיו וְעֲשִׂיתָ מִן הַתּוֹלְעִים - אָדָם,
 וּמִן הָאָדָם - עַם, וּמִעֲפָרוֹת חוֹל - אֶרֶץ.

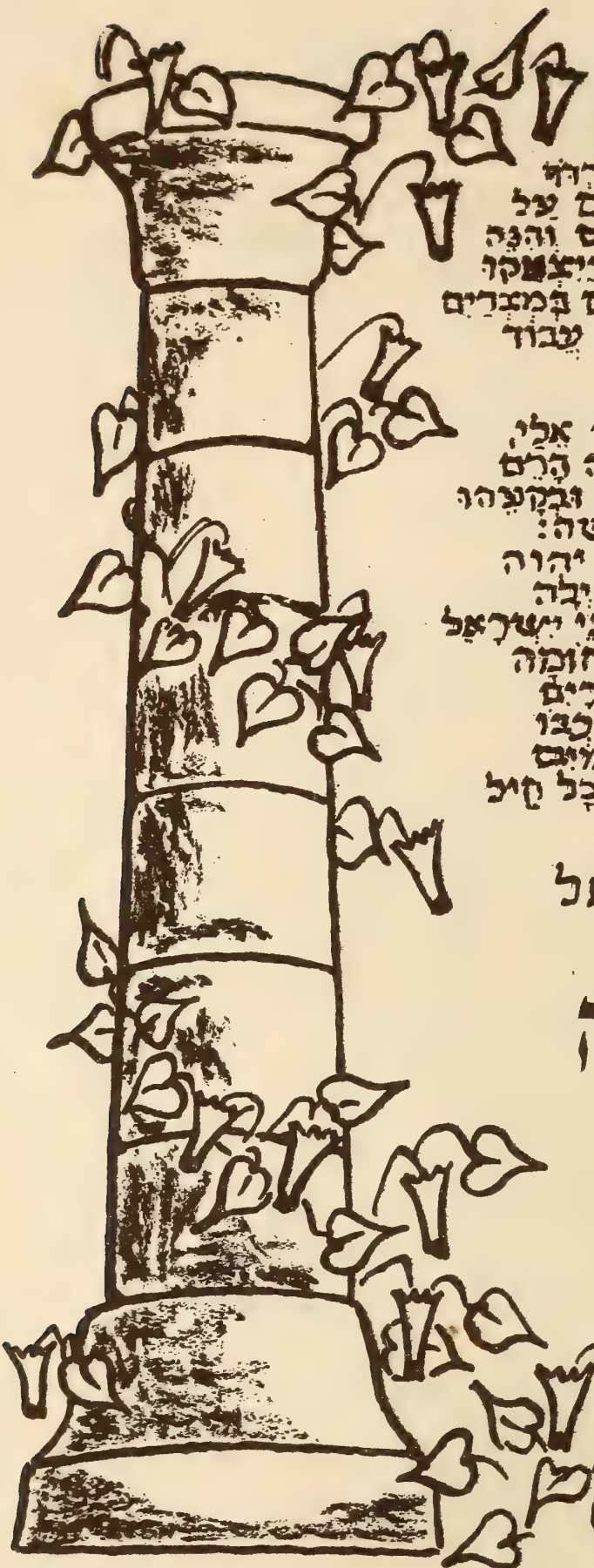

יגד למלך מצרים כי ברח העם,
 ואסר את רכבו וכל רכב מצרים ויחזיקו
 אחרי בני ישראל וישגו אותם חזקים על
 הים: וישאו בני ישראל את עיניהם והנה
 מצרים נוסע אחריהם ויראו מאר נוצצקו
 ויאמרו אל משה המבלי אין הברים במצרים
 לקחתנו לגות במדבר? כי טוב לנו עבוד
 את מצרים ממותנו במדבר!

ויאמר יהוה אל משה: מה תצעק אלי,
 דבר אל בני ישראל ויסעו! ואתה הרים
 את מסל ונסה את ירך על הים ובקעהו
 ויבואו בני ישראל בתוך הים ביבשה:
 ויט משה את ידו על הים ויולך יהוה
 את הים ברזח הרים עזה כל הליבה
 וישם את הים לחרבה: ויבואו בני ישראל
 בתוך הים ביבשה, והמים להם חומה
 מימינם ומשמאלם: וירדפו המצרים
 ויבואו אחריהם כל סוס פרעה רכבו
 ופרשיו אל תוך הים: וישבו המים
 ויכסו את הרכב ואת הפרשים וכל קול
 פרעה, לא נשאר בהם עד אחד:

אז ישיר משה ובני ישראל
 את השירה הזאת:

אשירה ליהוה
 כי גאה גאה
 סוס ורכבו
 דמה בים.

וּמִן תוֹעֵי מִדְבָּר,

צָאוּ מִתּוֹךְ הַשְּׁמָמָה;

עוֹד הַדֶּדֶר רַב עוֹד רַבָּה הַמִּלְחָמָה.

רַב לָכֶם לָנוֹעַ, לָנוֹד בְּעַדְרָבָה -

וּלְפָנֵיכֶם פְּרוּשָׁה דָּהָר גְּדוּלָה, רַחֲבָה.

קוֹמוּ אִיצְנָא בְּדַיִם! עֲזְבוּ אֶת הַשְּׁמָמָה!

אֲדָ אֵל יַעַל קוֹלְכֶם, חֲדָנוּ עוֹז בְּדַמָּמָה

אִישׁ בְּלִבּוֹ יִשְׁמַע קוֹל אֱלֹהֵי דְבָר:

לֵךְ! הַיּוֹם אֵל אֶרֶץ חֲדָשָׁה אֶתָּה עוֹבֵד!

לֹא, לֹא לֶחֶם קִלְקַל, שְׁלֹו וּדְגָן שָׁמַיִם -

לֶחֶם עֵצָב תֹּאכַל, פְּרִי עֵמֶל יָדַיִם!

לֹא, לֹא אֶהְלֵ תְהוּ וְעֵלְיוֹת שְׁחָקִים -

בֵּית אַחַד תִּבְנֶה,

אַהֲלֵ אַחַד תִּקְוִים! ...

יִשְׁלַח מֹשֶׁה אֲנָשִׁים לְתוֹר אֶת אֶרֶץ
בְּנֵעַן: וַיַּעֲלוּ וַיִּתְּנוּ אֶת הָאָרֶץ סְמִדָּב
דִּין עַד רֶחֶב לְבַא חֶמֶת; וַיַּעֲלוּ בְּנָגֵב וַיִּ=
בּוֹאוּ עַד נַחַל אֲשַׁכַּל וַיִּכְרְטוּ טֶשֶׁם וּמִזְרָה
וְאֲשַׁכַּל עֲנָבִים אֶחָד וַיִּשְׁאוּהוּ בְּמוֹט
בִּשְׁנַיִם וּמִן הַרְמוֹנִים וּמִן הַתְּאֵנִים:
וַיִּשׁוּבוּ מִתּוֹר הָאָרֶץ וַיִּסְפְּרוּ וַיֹּאמְרוּ:
בָּאֵנוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר שַׁלַּחְתֶּם וְגַם
זָבַת חֶלֶב וְדָבֵשׁ הִיא וְזֶה פְּרִיָּה:
אָפֶס כִּי עַז הָעַם הַיּוֹשֵׁב בָּאָרֶץ וְהֵ=
עָרִים בְּצוּרֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד וְגַם יְלִידֵי
הָעֵינֶק רָאִינוּ שָׁם: לֹא נוֹכַל לַעֲלוֹת אֶל
הָעַם, כִּי חֲזַק הוּא מִמֶּנּוּ: וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר
עָבְרָנוּ בָּהּ אֶרֶץ אוֹכֵלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הִיא
וְכָל הָעַם אֲשֶׁר רָאִינוּ בְּתוֹכָהּ אֲנָשִׁי
מַדּוֹת: וַיְהִי כִּלְבָב אֶת הָעַם אֶל מֹשֶׁה
וַיֹּאמְרוּ: עָלֵה נַעֲלֶה כִּי יָכוֹל
נוֹכַל לָהּ.

יָצֵא יוֹם אֶתְּם יוֹצְאִים
בַּחֹדֶשׁ הָאֲבִיב
לְזִכֹּר אֶת הַיּוֹם הַזֶּה
אֲשֶׁר יָצֵאתֶם מִמִּצְרַיִם
מִבֵּית עֲבָדִים.

יָצֵאתִי מִמִּצְרַיִם

בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֲזֵי
הָאֲרָץ יְהוּדָה לְקֹדֶשׁוֹ
יִשְׂרָאֵל מִשְׁלוֹתָיו

הַיּוֹם רָאָה זִיכּוֹן

הַיַּרְדֵּן יִסּוֹב לְאַחֲזֹר

הַהָרִים תִּקְדוּ כְּאֵלִים

גְּבַעוֹת כְּבָנֵי אֶזְרָא

כִּי לֵךְ הָיָה כִּי תִבּוֹס

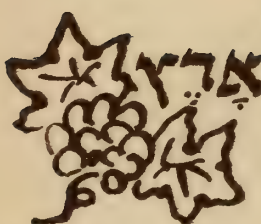
הַיַּרְדֵּן תִּיִּסּוֹב לְאַחֲזֹר

הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵלִים

גְּבַעוֹת כְּבָנֵי אֶזְרָא

מִלְפָּנֵי אֲדֹנָי חוּלֵי אֶרֶץ אֲרָץ

מִלְפָּנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב

כָּל הַזֶּרֶחַ הַזֶּה
חַיֵּב אֲדָם
לִרְאוֹת אֶת עֵצְמוֹ
כִּאִילוֹ הוּא
יֵצֵא מִמִּצְרַיִם,
מִבֵּית עֶבְדִים.

תם שרדי הכיחון ופליטי
 הרעב! שימו נגד עיניכם משוא נפש אחת:
 ישע ומפלט והשגת ארץ! כי לא על
 אמונתנו אנו נשחטים, בני ישראל, לא
 על רשעותנו אנו נחרגים, לא על צד
 קתנו אנו נדקרים, לא על קדוש השם
 אנו נשדפים; יד כל בנו רק מפני
 ישנואים אנו, וישנואים אנו מפני שכל
 בני האדם הזאבים שונאים וישנואים,
 זאולם כל בני האדם הזאבים ביערות
 הם המה, ואנו גולים, אנו זרים. נחדל
 נא מהיות זרים בתוכם. ילכו נא בנינו ^{מאדם}
 נכון בעד בני בנינו ארץ, ארץ לא בשביל
 היום, ארץ בשביל המחרת, בשביל הדורות
 הבאים, בשביל יתומי הטבח לאחר עשרים
 שנה, לאחר חמשים שנה... לא למעננו,
 בשביל כל עמנו הרה-זם אנו בנינו בית.
 וכיום הזה-תהיינה עינינו אך
 נשואות ופקוחות, נשמור על שארית
 נחותינו. נקמה? אבל היכולים להנקם
 אחת? היש נקמה ממעשי בדאשית ומפל
 שבעים הזאבים? היש גאולה לתהום
 דמונו? היש גמול ושלים לכל, לכל?
 תהיינה שפתינו סגורות. יהיו פנינו
 נחוששים. יתגדל ויתקדש
 האדם העברי.

י יתן ראשי מים
ועיני מקור דמעה
ואבנה יומם ולילה
את חללי בית עמי

אזל ברמה נשמוע
נהי בני תמרודים
רחל מבכה את בניה
מאנה להנחם.

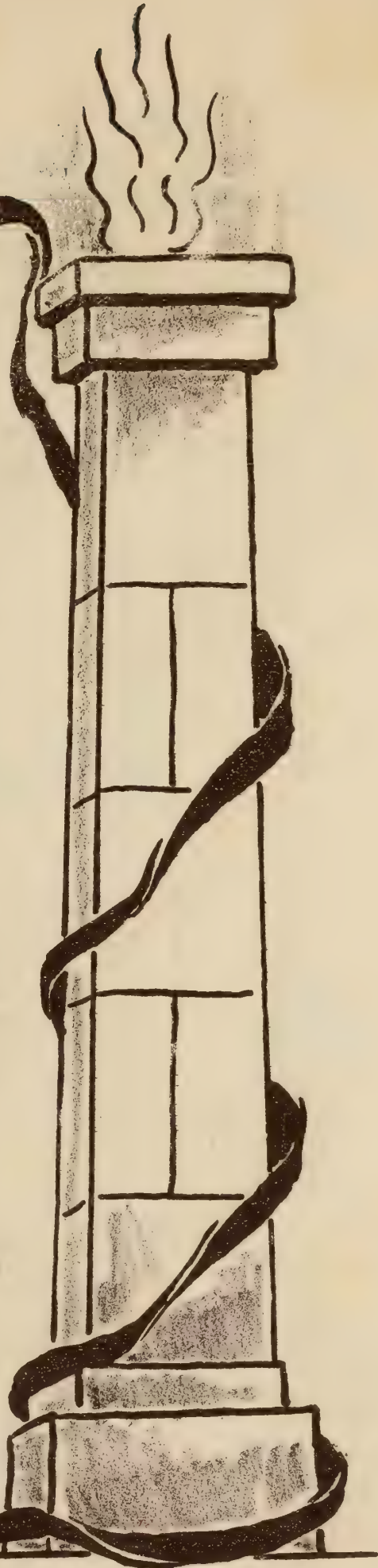
את רבוא רבבות הנשמות של אחינו
 ואחיותינו אשר הושמדו בידי חיות-
 אדם, אשר הובלו בקרונות המות ונש
 דפו במשרפות הזועה ואשר נכלאו
 ועונו ומתו במחנות הסגר על כי
 סדרע היהודים היו ...

נזכור

את נשמות חברינו, גבורי
 הענות ומקדשי שם ישראל
 בגטאות, ביערות, במרתפים ובעי
 האדמה אשר שמרו על הגהלת
 בלבבם ואמצו כושלים ודוויים,
 השליו במחמרת וביאוש אחרון את
 מאכלת המרד והנקם וחרפו נפ-
 שם על כבוד העם וכבוד האדם ...

נזכור

את נשמות אחינו המעפי-
 לים, אשר אבדו בגבולות
 ובדרכים לא דרך ואשר הטבעו
 בגלים זידונים וירדו מאולות ואשר
 נפלו חלל בעמדם בקרב מול אבא-
 גרושיז בחופי המולדת ...

זכרון

ואל נשכח, כי רק בזכותם ובזכות
כל המון בית ישראל, הגענו הלום
והי למענם ולמען זה ניר לשאריות
ישראל אנו נלחמים נצחה ...

זכור

את נשמות הללי
ההגנה, אלה אשר הלכו הראשונים
ונפלו הראשונים.

זכור

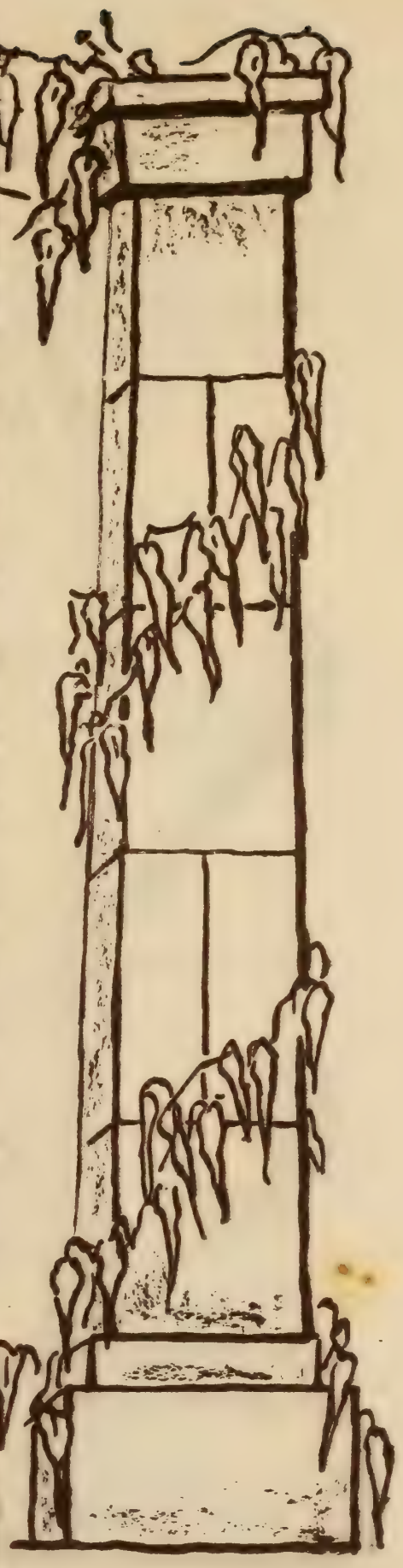
את הבנים והבנות אשר
חונכו לטוהר ולשלמות -
ואהבת החירות נטועה היתה עמוק
בלבם. זכור כי ביצאם להכות באויב
התכוונו לאויבי כל הדורות - לרשעה
עצמה, ולאבי כל חטאת - לחולשה.
זכור כי הלכו לקרב בריות עלומים ו-
כוונה ברורה נתנו עצמם קרבן - גאולה
למענינו ולמען החירות הבאים, שחורי
חיים, נטועי טוהר וגלומי עוז, מיטב
דמנו הצעיר - בזכותם אנו חיים.
עם זכרם נלחם, עם מפעלם -
נגבר וננשא!

וְנִצְנֵי קוֹלְךָ מִבְּכֵי וְנִצְנֵיךְ מִזְמִירָה
יֵשׁ שָׂבֵר לְפַעֲלֹתֶיךָ וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב:

נְחַמְנוּ; נְחַמְנוּ עַמִּי!
עַל הַר גְּבוּהָ עָלֶיךָ לֵךְ מִבְּשֵׁרֵת צִיּוֹן!
הַרִימֵי בִּכְחַת קוֹלְךָ, מִבְּשֵׁרֵת יְרוּשָׁלַיִם!
הַרִימֵי אֵל תִּירָאִי!
אִמְרֵי לְעַדִּי יִהְיֶה:
הִנְנִי מְבִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן
וְקִבַּצְתִּים מִיַּרְדֵּן אֶרֶץ,
בְּסֵם עֵז וּפֶסֶחַ, הִרְהֵר וְיִוָּלְדֶת יַחֲדָיו,
קָהַל גְּדוֹל יִשׁוּבוּ הִנֵּה:

עוֹד אֲבַנֶּךָ וְנִבְנִית
בְּתוֹלֹת יִשְׂרָאֵל
יֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרֵי־יָתֶךָ
וְשָׁבוּ בָנִים לְגְבוּלָם.

וְיִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל

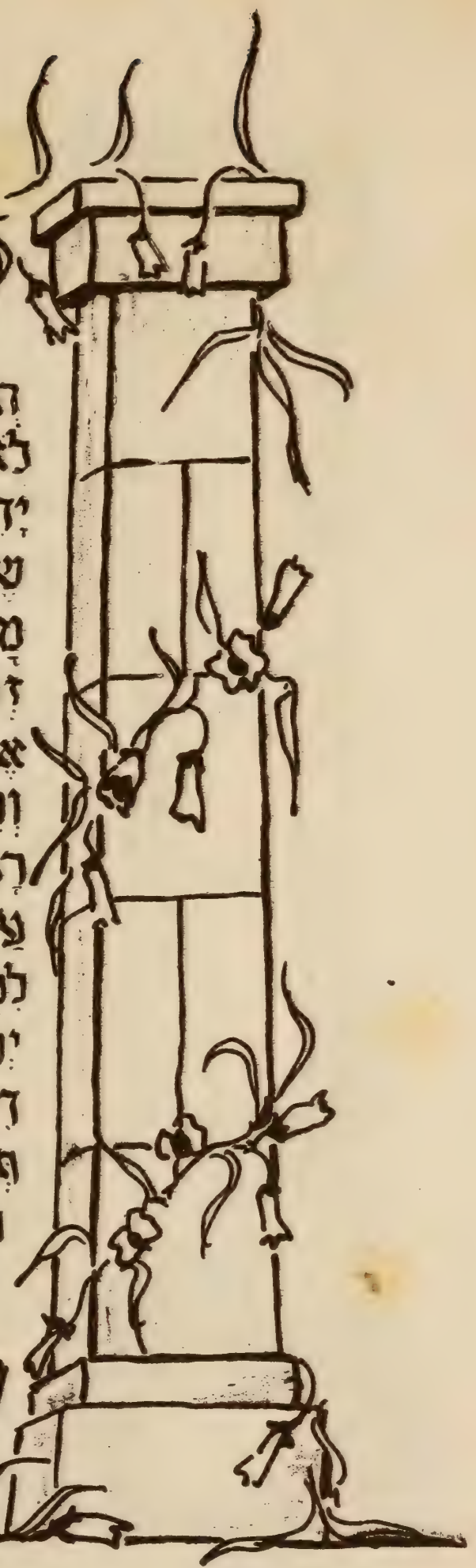
כל יום ויום חיב
 אדם לראות את עצמו כמי
 שמכריע את הכף ליציאת
 מצרים או להארכת הגלות
 והיו כל מעשינו מכוונים
 לקריעת הים ולקבלת שבים.

ל פני הים נטושים
 נושאי הדגל של אדם היהו-
 דים. הם לא יתנו לשערי
 הארץ שיסגרו, לא יתנו
 למאפון העולם שירגע.
 הטעפיל היהודי יוצא בראש
 המערכה וכלנו חיבים
 ליצאת באבותינו.

מלחמת היהודים

האז ישראל, אנו יואאים למלחמה היום.
לא מלחמת הרשיות, שאנו בחרנו בה זב-
ידינו לבטלה, אלא מלחמת החובה,
שגורלנו כפה אותה עלינו ואין מפניה
מנוס עוד. הועמדנו במבחן אחרון של
זכות קיומנו בתובל. כל אויבינו נגשו
אל השערים, כל מבטחי העראי הכזיבו,
ורק דרך אחת עוד נותרה לנו מכל הד-
רכים- להשיב מלחמה שפורה, לקום ולהגן
על חיינו בכברת ארץ זו, שעוד נותרה לנו
לפליטה.

יהודים, אל הנשק! להגנה על ארצכם ומ-
דינתכם. להצלת חייכם וחירותכם. אל
האחרו את המועד. היום הזה נפתחה
הדרך לפניכם אל ארצכם ואל מולדתכם.
קומו ובואו להלחם. אל תחכו עד שתפ-
לו בחרב המגורה, עד שתבוא עליכם
המלחמה כחתף, עד שתאבדו ערי-
רים, באין עצה ותושיה. אל
ש שלום הנשק!

טעם המערכה

אם פי כמות המושך המערכה, אם
 בקרבנות נוספים, אם בחלק גדול
 יותר של יצירתנו העלה לנו - האם
 לא נעמוד בה? אחר ינו: עבודות ונוון.
 לפנינו: קוממיות ועצמאות.
 זאת היה מערכה. עד מתי? - כך
 שואלים. עד מתי? עד שישבר כח
 האויב. ועד מתי נחיה בסכנת חט-
 קפות חדשות? - כך שואלים. עד
 מתי? עד שכחו של ישראל בארצו
 ידון למפורע לתבוסה כל התקפות אויב,
 באשר הוא שם. עד שהנלהב ביותר
 והנועז ביותר במחנה האויב, בכל פח-
 נות האויבים באשר הם שם, ידע: אין
 אמאעני לשובד את כח ישראל בארצו,
 כי הכרח החיים אמו ואמת החיים
 אמו, ואין דרך בלתי אם להש-
 לים אמו. זהו טעם המערכה.

מ. ג. לייבסון

זו אהרון לשעבוד
 הראשון לגאולה אִנְחָנוּ!
 יָרַנוּ לְבָדָה, יָרַנוּ הַחֲזָקָה
 אֶת כִּבֹּד הָעֵל
 מֵעַל גֹּאֲוֹן אֲרָנוֹ פְּרָקָה.
 וְנוֹקָף רֵאשֵׁינוּ שְׁמַיְמָה
 וַיֵּצְרוּ בְעֵינֵינוּ -
 וְנַעֲרַק לְמַדְבָּר
 וְנֹאמַר לְאִיָּה: „אֲמֵנוּ!”
 עַל רֵאשֵׁי הַצֹּדִים
 בֵּין מַפְלְשֵׁי עֵבִים
 שְׁתִּינֵי מַסְקוּרוֹת הַדְּרוֹד
 עִם כָּל-נִשְׁרֵי שָׁמַיִם -
 וְמִי אֲדוֹן לָנוּ?!
 גַּם עַתָּה - אִם סָגַר עֲלֵינוּ
 מַדְבָּרוֹ - אֵל נֶקֶם,
 כַּמַּעֲט נִגַע בָּנוּ
 שִׁיר עֲזוֹז וְטָרִי - וְנֶקֶם!
 לְחַרְבּוֹת! לְרַמְחִים!
 הַתְּאַחְדוּ! הַיְמִינֵנוּ!
 עַל-אֶף הַשָּׁמַיִם וְחַמְתָּם -
 הֲנֵנוּ וְעֲלֵינוּ!”

(מִתִּי מַדְבָּר - בִּיאֲלִיק)

אֵלֵינוּ

נַעֲמֹד בְּמִקּוֹמֵנוּ
כֹּל רוּחַ רַע
לֹא יִזְיֵנוּ
אֶל מִזְרֵךְ
אֶל עֲצָבָה
בֶּל תִּכְבֶּה
הָאֵשׁ הַבּוֹעֵרָה

כל מערכות האנושיות
לחירות שם היינו, בכל שדה-
קטל של מדוכאים, בכל יצאות
מצרים" של כל העמים וכל
הדורות, על גרדום ועל מוקה,
בבתי כלא ועל באר' קדות.
מלומדי קרב אנחנו ומלומדי
מפלה. שבע נפול, שבע נקום.
עד בוא היום והיה דגלנו לדגל
החברה המשוחררת, עד יקום
האדם במלוא קומתו ויתגלה
לעין כל באור הנצחים הצפון
בו, כשדעתו רחבה ולבו טהור
וידיו נאמנות וחיינו חפש וצדק
ועבד אין, לא עבד עברי ולא
עבד כנעני, לא עבד כושי ולא
סיני, וכבוד כל אדם ראשי-
פנה הוא לחברה המשתחררת.
בוא יבוא היום ההוא.

וְהָיָה עָלַי יָד יְהוָה
 וַיֹּצִיאֲנִי בְרוּחַ יְהוָה וַיֹּצִיאֵנִי
 חַי בְּתוֹרַת הַבְּקִיעָה וְהָיָה
 מְלָאכָה עֲצָמוֹת: וְהָיָה לְבֹדֶת מְאֹד עַל
 פְּנֵי הַבְּקִיעָה וְהָיָה יְבִשׁוֹת מְאֹד:
 וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן־אָדָם הִתְחַיֵּינָה הָעַם
 עֲמוֹת הָאֵלֶּה וְאָמַר אֲדֹנָי יְהוִה אַתָּה
 יִדְעָתָּ: וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנְבֵּא עַל הָעַם
 עֲמוֹת הָאֵלֶּה וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם
 הָעֲצָמוֹת הַיְבִשׁוֹת שִׁמְעוּ דְבַר ה'
 הֵנָּה אֲנִי מֵבִיא בְכֶם רוּחַ וְחַיִּיתֶם:
 וְנָתַתִּי עֲלֵיכֶם גִּידִים וְהָעֵלְתִי עֲלֵיכֶם
 בָּשָׂר וְקִרְמָתִי עֲלֵיכֶם עֹזֵר וְעַתִּי בְכֶם
 רוּחַ וְחַיִּיתֶם וַיִּדְעַתֶם כִּי אֲנִי יְהוָה:
 וְנִבְאָתִי כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי וַיְהִי קוֹל כְּהַצֵּב־
 אִי וְהָיָה רֹעַשׁ וְתִקְרְבוּ עֲצָמוֹת עִצְמֵם
 אֶל עֲצָמוֹתָם: וְרָאִיתִי וְהָיָה עֲלֵיהֶם
 גִּידִים וּבָשָׂר עָלֶיהָ וַיִּקְרָם עֲלֵיהֶם
 עֹזֵר מִלְמַעְלָה וְרוּחַ אִין בָּהֶם:
 וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנְבֵּא בֶּן־אָדָם וְאָמַרְתָּ
 אֶל הַרוּחַ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה מְאֹד
 בֵּעַ רוּחֹת בּוֹאֵי הַרוּחַ וּפְחֵי בָהֶם
 רוּגִים הָאֵלֶּה וַיִּחְיוּ: וְהִנְבֵּאֲרֵנִי
 כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי וַיִּבֹא בָהֶם הַרוּחַ
 וַיְחִי וַיַּעֲמֵדוּ עַל תְּלֵיהֶם חֵיל
 גְּדוּל מְאֹד מְאֹד: וַיֹּאמֶר אֵלַי
 בֶּן־אָדָם הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה

כל בית ישראל המה

הנה אומרים יבשו עצמו =

הינו ואבדה תקותנו נגזרנו לנו:
לכן הנבא ואמרה אליהם כה אמר
אלוהי יהוה: הנה אני פוסח את
קברותיכם והעליהי אתכם טקב =
רוחכם עמי והבאתי אתכם אל
אדמת ישראל: וידעתם כי אני יהוה
ונתתי רוחי בכם והייתם והנחתתי
אתכם על אדמתכם.

**בְּזֵרֵי יִשְׂרָאֵל קִבְּצֵנו
וּשְׁמֵנו כְּרוּעָה עֲדָדוּ
עוֹד הַטַּעֲי נְזֻמִּים
בְּהַרֵי שׁוֹמְרוֹן
נִטְעוּ נֹטְעִים וְחָלְלוּ.**

לֹאֵנָה יָמִים בָּאִים .

וְנָגַשׁ חוֹדֶשׁ בְּקוֹצֵר

וְדוֹרֵךְ עֲנָבִים בְּמוֹשֵׁךְ הַזֶּרַע

וְהִטִּיפוּ הַחֲרִים עֲסִיס ,

וְכָל הַגְּבָעוֹת תִּתְמוֹגְגְנָה

וְשִׁבְתִּי אֶת שְׁבוֹת עַמִּי יִשְׂרָאֵל

וּבְנוּ עָרִים נְשִׁמוֹת וַיִּשְׁבּוּ ,

וְנָטְעוּ בְּרָמִים וְשִׁתּוּ יַיִן

וְעָשׂוּ גִנּוֹת וְאָכְלוּ פְּרִים

וְנָטְעוּתִים עַל אֲדָמֹתֵם

וְלֹא יִנְתְּשׁוּ עֵוֹד

מֵעַל אֲדָמֹתֵם .

כָּל דַּבְּפִין

יִיתִי וַיִּיכֹל, כָּל דַּבְּרֵי יִיתִי

וַיִּפְסַח!

אִם נִכְרִי פֹה אַתָּה וְאִין לִךְ

מִבְּטָח,

בְּדַרְךְ הַרְחֹקָה אִם כְּחֶךְ תֵּשׁ -

אֲדוּר הַגָּבֹר אֶסְמֹן לֹא יִפְתַּח,

מִפְתּוֹ לֹא יַעֲנִיִם לְעֵנִי, לְרֵשׁ.

כָּל דַּבְּפִין יִיתִי וַיִּיכֹל, כָּל

דַּבְּרֵי יִיתִי וַיִּפְסַח!

לְדַבְּרֵי אֵל כִּי תִצְמָא,

וְנִפְשֶׁה תִכְלֶה

לְאֹרֶיִה, בְּצַפּוּד גְּלִכְדַּת

בְּפֹחַ -

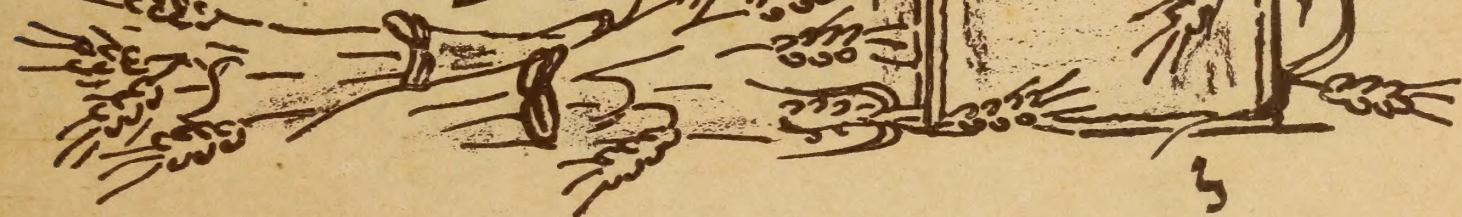
עֲשִׂיִר אֲנִי בְרוּחַ וְלֹא אֶכְלָא,

וְקָמַת וּבָאת, אַחֲיוֹנו הַמֶּקֶ.

כָּל דַּבְּפִין יִיתִי וַיִּיכֹל,

כָּל דַּבְּרֵי יִיתִי וַיִּפְסַח!

ס ע ו ד ה !

24 1/68

נען תשעה

רבינים - באריות - סדרות - אגודות

דפוס לנאר - תל-אביב